

Ποιήματα της Μαρίας Ποηυδούρη

Η ευχή μου

Τώρα που όλοι σου στέλνουνε ολόθερμες ευχές
ο δρόμος μπρός σ' ανοίγεται με άνθη στολισμένος
Σε συνοδεύουν τ' ασμάτα τ' αέλια κ' οι χαρές
κι ο δρόμος Σου μοσχοβολά με ρόδο πουν' σπαρμένος

Τώρα που τ' αουλάκια άκόμα με λαχτάρα
Χίλιες ευχές σου στέλνουν μ' ολόγλυκεια φωνή
πρόσεξε καί σ' άγέρι νά δής με τί γλυκάδα
σου ψιθυρίζει πάντα τήν ίδική μ' Ευχή

Τό ξεύρω πώς για Σένα
είναι μικρή πλασμένη
άν τούτοις πίστευσέ με
άπο καρδιάς βγαλμένη

«Μέ χίλια ροδοπέταλα
Σε ραίνω λατρευτή μου
Σου εύχομαι χρυσή ζωή»
αυτή είναι ή Ευχή μου.

Η αγάπη του ποιητή

Μ' άπάντησες στο δρόμο σου, Ποιητή.
Ήμουν τ' πρωτολούλουδο τ' Απρίλη.
Ή δίψα τής αγάπης που ζητεί
σου φλόγιζε τή σκέψη καί τ' αέλια.

Ήμουν τ' πρωτολούλουδο. Κλειστή
τότε ή πηγή τών στοχασμών μου, έμίλει
μόνο ή καρδιά μου άθωα καί λατρευτή,
όταν τ' πρώτο βλέμμα μου είχε στείλει.

Μέ τόν καιρό, τόν πόθο σου σ' έμέ
νά φανερώσης σίμωσες. Ώιμέ,
είμασταν μιές γενιάς παιδιά. Ή καρδιά μας

Άγάπαε με τ' πάθος που ζητά
νά πάρη, τ' αίσθανθήκαμε φρικτά
καί πήραμεν άλλοιθε τή ματιά μας.

Δε θα ξανάρθεις πια...

Δε θα ξανάρθεις πιά, νά μου χάρισης
άπ' τήν ωραία ζωή που σε φλογίζει
κάτι, ένα της λουλούδι; Σου γεμίζει
με τόσα τήν καρδιά καί τ' κορμί.

Δε θάρθεις πιά, τ' αέρια μου νά σμίξης
τ' παγωμένα, τ' έχθρικά μου αέρια;
Πλάι στα δικά σου, μερωμένα τ' αέρια
δέν τ' αυγώνει πλέον ή άφορμή.
Δε θάρθεις! ...Πώς άργά περνούν οι μέρες.
Κι' όσο σύ φεύγεις, τόσο με σιμώνει
ή γνώριμή μου μοίρα. Τόσο μόνη,
τόσον καιρό με τόν κρυφό καημό.

Δε σου περνάει, αλήθεια άπο τή σκέψη
ότι μπορεί σε μία στιγμή θλιμμένη,
στή μοίρα αυτή που πάντα με προσμένει
νά πάω ξανά καί δίχως γυρισμό;

Μόνο γιατί μ' αγάπησες

Δεν τραγουδώ παρά γιατί μ' αγάπησες
στα περασμένα χρόνια.
Και σε ήλιο, σε καλοκαιριού προμάντεμα
και σε βροχή, σε χιόνια,
δεν τραγουδώ παρά γιατί μ' αγάπησες.

Μόνο γιατί με κράτησες στα αέρια σου
μία νύχτα και με φίλησες στο στόμα,
μόνο γι' αυτό είμαι ωραία σαν κρίνο ολάνοιχτο
κ' έχω ένα ρίγος στην ψυχή μου άκόμα,
μόνο γιατί με κράτησες στα αέρια σου.

Μόνο γιατί τα αέτια σου με κύτταξαν
με την ψυχή στο βλέμμα,
περήφανα στολίστηκα τ' υπέρτατο
της ύπαρξής μου στέμμα,
μόνο γιατί τα αέτια σου με κύτταξαν.

Μόνο γιατί όπως περνα με καμάρωσες
και στη ματιά σου να περνά
είδα τη λυγερή σκιά μου, ως όνειρο
να παίζει, να πονάη,
μόνο γιατί όπως περνα με καμάρωσες.

Γιατί, μόνο γιατί σε σέναν άρεσε
γι' αυτό έμεινεν ωραίο τ' πέρασμά μου.
Σα να μ' ακολουθούσες όπου πήγαινα,
σα να περνούσες κάπου εκεί σιμά μου.
Γιατί, μόνο γιατί σε σέναν άρεσε.

Μόνο γιατί μ' αγάπησες γεννήθηκα,
γι' αυτό η ζωή μου εδόθη.
Στην άχαρη ζωή την ανεκπλήρωτη
μένα η ζωή πληρώθη.
Μόνο γιατί μ' αγάπησες γεννήθηκα.

Μονάχα για τη διαλεχτήν αγάπη σου
μου χάρισε η αυγή ρόδα στα αέρια.
Για να φωτίσω μια στιγμή τ' δρόμο σου
μου γέμισε τα αέτια η νύχτα αστέρια,
μονάχα για τη διαλεχτήν αγάπη σου.

Μονάχα γιατί τόσο ωραία μ' αγάπησες
έζησα, να πληθαίνω
τα ονειράτά σου, ωραίες που βασίλεψες
κ' έτσι γλυκά πεθαίνω
μονάχα γιατί τόσο ωραία μ' αγάπησες.

Ο πόθος της ζωής

Εἶνε ὁ πόθος μου τέτιος, ἀγέρα
σάν τὸν ἄγριο θυμό σου
ποὺ στὶς πλούσιες κοιλάδες σφυρίζει.
Εἶνε ἀνήμερος, ἄγρια φοβέρα,
πλούσιοι οἱ τόποι βαθιά μου
καὶ σὰ χάρος σκληρὸς τοὺς θερίζει.

Κάθε ἐλπίδα, κάθε ὄνειρο νέο
τὸ χαϊδεύει σὰν αὖρα
ζωοδότρα στὰ ἐαρινὰ φύτρα.
Κι' ἂν αὐξάνη καὶ γίνεται ὠραῖο,
εἶνε ἡ γόνιμη ὁρμή του
ποὺ θὰ γίνη ἡ σκληρὴ καταλύτρα.

Σ' αναμονή θανάτου

Δὲν εἶνε νὰ χαρῶ στὸν κόσμον ἄλλο
τίποτα πιά. Τὰ χέρια σου βαριά
γεμάτα καὶ μοῦ τᾶδιασες Ζωή.
Τὰ δέχτηκα, δὲ διάλεξα μεγάλο,
μικρό, ἦταν χώρια, ἦταν μαζί.

Μὰ κάτι ποὺ κρυφά μου τῶχες τάξει
κάποτε σπλαχνικὴ, πονετικιά
σὲ μένα, τὴ μία ὠραία καὶ χωριστὴ
στράτα γιὰ νὰ μὲ βρῇ ποῦχες χαράξει
σ' αὐτὸ μόνο δὲ φάνηκες πιστή.

Ὡ δὲν μπορεῖ, κι' αὐτὸ θὰ μοῦ τὸ δώσης
μον' τὸ κρατᾷς ὥς ποὺ νὰ ξεγνοιαστῶ
καὶ νὰ μὲ βρῇ σὰν ἄξαφνη χαρά.
—Τὴ περηφάνειά μου μὴν ταπεινώσης
κύττα, μὴ μου λερώσης τὰ φτερά.

Ποιος ξέρει...

Καμμιὰν ἀπὸ τὶς πίκρες μου δὲ γνώρισες
τὶς πίκρες μου τὶς ἄσωστες τὶς μαῦρες.
Καὶ στῶν ματιῶν μου μέσ' στὸ φεγγοβόλημα
τὰ δάκρυά μου στεγνωμένα τὰ ἔβρες.

Ἐσὺ μονάχα τὸ γλυκὸ χαμόγελο
καμάρωσες στὰ χεῖλῃ μου ἀπλωμένο
κ' ἔχες μέσ' στῶν ματιῶν μου τὸ ξαστέρωμα
τὸν πόθο σου τρελλὰ καθρεφτισμένο.

Μὲ γνώρισες νὰ γέρνω στὴν ἀγάπη σου
σὰν πεταλούδα στὸ ἄλικο λουλούδι
καὶ νὰ σκορπίζω ὅσο ἡ καρδιά μου ἐδύνотαν
μεθυστικὸ τὸ ἐρωτικὸ τραγούδι.

Γνώρισες τῆς χαρᾶς μου τὸ ἄγριο ξέσπασμα
στὸν ἀνοιξιότικον ἀγρὸ ποὺ εὐώδα
λαχτάρας κύμα ἐγίνονταν ἡ ἀγκάλῃ μου
τὰ νειάτα σου νὰ σφίγγη καὶ τὰ ρόδα.

Ἐσὺ ποτὲ κρυφὰ δὲν ἀκολούθησες
τὸ βῆμα μου σὰν φεύγω ἀπὸ κοντά σου

κι' ὅμως καὶ μὲ τὴ σκέψη σου μοῦ δόθηκες
καὶ μὲ τὴ φλόγα ἀκόμα τοῦ ἔρωτά σου.

Μὰ ποιὸς τὸ ξέρει ἂν, μία στιγμὴ βρισκόσουν
κάπου ποὺ νὰ μὲ βλέπεις ὅταν γέρνω
καὶ σκύβω μαζωχτὴ κάτω ἀπὸ τᾶγριο
χτύπημα, τὶς στριγγές φωνές ποὺ σέρνω

ἂν ἄκουες, καὶ στοῦ πόνου τὸ ξεχείλισμα
τὸ δόσιμο στὸ ξέψυχο μεθύσι,
τὰ δάκρια, ὦ, θὰ μ' ἀρνιόσουν ὅλα ἂν τᾶβλεπες.
Κι' ὅμως μου λὲς πὼς μ' ἔχεις ἀγαπήσει.

* * *

Στη φίλη μου

Ὅλα τὰ ἄνθη τ' ἀγαπῶ
μεθῶ στὸ ἄρωμά των
τὸ βλέμμα νὰ βυθίζεται
ποθῶ στὰ χρώματά των.
Ὑπάρχει ὅμως ἓν λεπτὸν
πολὺ εὐῶδες ἄνθος
ποὺ δὲν μαραίνεται ποτὲ
καὶ τ' ἀγαπῶ μὲ πάθος.
Αὐτὸ δὲ θάλλει στοὺς ἀγρούς
στοὺς κήπους δὲν ὑπάρχει
καὶ τὰ ἄβρά του πέταλα
ὁ ἥλιος δὲν θάλλει.
Ἐδοφος ἔχει δι' αὐτὸ ἡ τρυφερὰ καρδιά
μὲ θέρμη ἀπαράμιλλον καὶ λέγεται Φιλία!

Σε σένα

Ξέρω νὰ ψάξω καὶ νὰ βρῶ
διαμάντια καὶ ζαφείρια χίλια
κι' ἀπ' τοῦ γιαιοῦ τὸ θησαυρὸ
μαργαριτάρια καὶ κογχύλια

Κ' ἔτσι τεχνόπλεχτα δετὰ
μαζὶ μὲ λουλούδια κι' ἀστέρια
νὰ τὰ φορεῖς καμαρωτὰ
στὸ μέτωπό σου καὶ στὰ χέρια.

Ξέρω στὸ διάβα σου μπροστὰ
ρόδα καὶ κρίνους νὰ μαθήσω
ξέρω μὲ λόγια ταιριαστὰ
τὴ χάρη σου νὰ τραγουδήσω.

Ξέρω πὼς κάτι χωριστὸ
ἀταίριαστο σὲ κάθε ἄλλῃ
χάρισαν Βάσω μου σὲ Σὲ
Μοῖρες μὲ τὰ πανώρια κάλλη.

Αμφιβολία

Ό νέος που πρόσμενες νάρθη
δέν ήρθε μήτε απόψε.
-Μά τί θά τοῦλεγες; Γιατί;
Ἄσε τὸ μάταιο νὰ χαθῇ.
Τὸ ἄμοιρο φύτρο κόψε.

Μὴ σοῦ πλανεύει τὴν καρδιά
τὴ χιλιοπαθημένη,
μία ἀναγελάστρα ἐπιθυμία.
Στὴν ἐαρινὴν αὐτὴ βραδιά
μία πίκρα εἶνε χυμένη.

Μὰ δὲν ἀκοῦς τὴ συμβουλή,
τόσο ἡ μαγεία σὲ δένει.
Μήτε κι' ἀπόψε δὲ θαρθῇ
κ' ἔτσι θά γίνη πιὸ πολὺ
τὸ αὔριο που περιμένει.

Στὰ σκοτεινὰ του μάτια φῶς
ἢ ἀπουσία θά χύση,
τ' ἀδέξια χέρια του, μὲ ὀρμὴ
συγκρατημένη, ἕνας κρυφὸς
καημὸς θά τὰ φιλήσῃ

καὶ θά τὰ ἰδῶ νὰ μοῦ ἀπλωθοῦν,
νᾶναι δειλὰ στὴ νίκη,
γλυκὰ στὴν πίστη πὼς μποροῦν,
κύμα χαδιῶν, νὰ μὲ τραβοῦν
στὸ βάθος σὰ χαλίκι.

Χρυσάνθεμα

Ὡχρὴ πορφύρα! Καὶ τὸ δάκρυ μαγικὸ

πετράδι ἔχει γενῇ στὴ φορεσιά σας.
Τί κι' ἂν φορᾶτε διάδημα βασιλικὸ
στὴ μαύρη χειμωνιά τὴν ὀμορφιά σας.

Τοῦ ξανθοῦ Ἡλίου τὸ φιλὶ διαβατικὸ

κι ἂν παίξῃ στὰ χρυσόξανθα μαλλιά σας,
δὲ θᾶναι ἐλπίδα, οὔτε ὄνειρο θᾶναι γλυκό,
μόνο πιὸ κρύα θά νοιώστε τὴ χιονιά σας.

Ὡχρὴ πορφύρα! Καὶ ὁ βορηᾶς που τὸ «ῶσαννὰ»

σᾶς τραγουδάει μ' ὅλα τὰ λουλούδια,
τὰ φύλλα σας μαδάει πρὶν μαραθοῦν.

Κι ὅσα πετράδια ἢ πάχνη ἀφήνει ταπεινά,

δοξαστικὰ ὅσα ἢ θύελλα τραγούδια,
στὴν ἄχαρη καρδιά σας δάκρυα ἀνθοῦν...

Γλέντι

Σ' ἕνα γλέντι με κάλεσαν οἱ σύντροφοι.
Δε θ' ἀρνηθῶ. Θα πάω νὰ λησμονήσω!

Θα φορέσω τὸ κόκκινό μου φόρεμα
καὶ τὴν ἴδια ὀμορφιά μου θα φθονήσω.

Τὸ νεκρὸ πόχω μέσα μου περήφανα
καὶ στοργικά μαζί μου θα τὸν πάρω.
Θα 'μαι σα χαρωπή, σα μυστικόπαθη
θα 'μαι μια ἀποσταλμένη ἀπὸ τὸ Χάρο.

Οἱ μελλοθάνατοι σύντροφοι στὸ γλέντι τοὺς
κι ἀν πίνουνε κρασί δε θα μεθούνε.
Μια κατάρα θα στέκεται στὸ πλάι τοὺς
μα θα 'μαι ωραία καὶ δε θα υποψιασθούνε.

Ἐπειτα ἕνα τραγούδι θα ζητήσουνε
μήπως σε μια χλωμὴ χαράν ἐλπίσουν,
μα τόσο ἀληθινὸ θα 'ν' τὸ τραγούδι μου
που σαστισμένοι θα σωπήσουν.

Τι θέλῃ τούτῃ ἡ Ἀνοιξη...

Σαλεύουν
ἀόρατα, πανάλαφρα
τῶν δέντρων τὰ κλαδιά.
Τι θέλει ἡ μυρωδιά
που μας χτυπά ἀπαλότατα
μὲ ἀμυγδαλιάς ἀνθόκλωνο
τὴν καρδιά...

(Μια νέα περνά ζυγίζοντας
στὰ δάχτυλα
ἕνα κορμί, φτερό.
Κι ὅπως σιεῖ ρυθμικά
μια κατάλευκη ὀμπρέλα,
εἶναι πουλί.

Ἕνας νέος ἀράθυμος
Συλλογιέται γλυκά,
σα νὰ πέρασε πλάι του
πεταλούδα μυρόβολη,
τὸ φιλί).

(Τρέμει κάτι τὸ ἀδύναμο
κι ὅλο μένει
σαν κουτσό... κοντοφτέρουγο...)
Λυπημένη
τὴ ματιά μας ρουφά
τὸ ἀνοιξιάτικο ἀπόγευμα
καὶ χλωμαίνει.
Ξαφνικά, κάποιον σκίρτημα
στὴ γαλήνη
καὶ σα λυγμὸς παράφορος.
Ἕνα πιάνο ξεσπά
τὸ δικό μας ἐνάντιωμα
μὲ κλειστό στόμα.

Τι θέλει πάλιν ἡ Ἀνοιξη...
Τι νὰ μας φέρει ἀκόμα...

[Κάποτε ο Έρως ξαφνικά...]

[...]

Το άπλωμα του λαχταριστού χεριού πάντα να δώσει,
να δώσει· κι είναι ανύποπτο για μια δύναμη τόση.
Σπάταλο κίνημα παντού και σ' ό,τι δεν αξίζει.
—Καθώς ο χρόνος κι ο καιρός περνά και δε γυρίζει.
Κι ο ύπνος που με τ' όνειρο μου 'κλεβε εμπιστοσύνη.
Ανάσταση το ξύπνημα και το πρωί αγιοσύνη.
Και λίγο λίγο τα μικρά και τα γλυκά που φτάναν,
μ' έπαιρναν πάλι ξένοιαστη και σκλάβα τους με κάναν.
Αχ, πώς μπερδεύτηκα, κουτή, χωρίς φιλοδοξία,
μ' αυτά τα λίγα, μ' έδεσε η χαρά τους προδοσία
και μοναχά κατάλαβα τι μου 'λειψε στ' αλήθεια,
όταν τον είδα επίσημα να φεύγει με τα πλήθια
των δώρων του, πιστότατη ακολουθία. Χαθήκαν
περήφανα, ανεπίστροφα, σαν που να πλανηθήκαν.
Τώρα μ' αυτό που μ' άφησε μένω το ομοίωμά του,
(αφήνει κάποτε ίχνη του σε κάποιο πέρασμά του)
κι εμπρός σ' αυτό το ομοίωμα — ω πλάνη αυτού του
κόσμου!
μαδών πικρά κι αχρείαστα τα ρόδα του αίματός μου.

Εκείνη που είναι λησμονημένη,
εκείνη που ήρθε περαστικά
κι έφυγε αγνώριστη κι έφυγε ξένη,
τόσο θλιμμένη καρτερικά,

είχε στο βλέμμα κλείσει ένα αστέρι
που όλο ζητούσε τον ουρανό,
που σαν τον έρημο ήταν φανό
μέσα σε νύχτα και σ' άγρια μέρη.

Αγρίων ανέμων μάχη τιτάνεια,
η μαύρη θύελλα, η τρικυμία
και στου μετώπου της η ηρεμία
την ασημένια την επιφάνεια!

Στ' ωραίο στόμα η γραμμή γυρνούσε
σαν ένα φίλημα ερωτικό,
μα της σιωπής του δεν ξεπερνούσε
το πικραμένο το μυστικό.

Ανάμεσό μας 'στάθη θλιμμένη.
Κάτι ζητούσε, ποιος ξέρει τι;
Πώς ήρθε; Κι είναι λησμονημένη;
Τι να ζητούσεν η ξένη αυτή;

[...]

Είμαι τρελή να σ' αγαπώ, αφού πια έχεις πεθάνει,
να λιώνω στη λαχτάρα των φιλιών,
να νιώθω τώρα πως αυτό που μου 'δωσες δε φτάνει,
δε φτάνει η δρόσος των παλιών.

Με μίαν ασίγαστη μανία να θέλω ό,τι μου λείπει,
να θέλω ό,τι μου κράτησες κρυφό
κι έτσι να δέρνομαι μ' αυτό το μάταιο καρδιοχτύπι.
Στα μάτια σου την τρέλα να ρουφώ. [...]

Χαίρε, Ρυθμέ και Ρίμα.
Σας χαιρετίζω,
πια δεν ορίζω
τη φωνή μου.
Ξεφεύγει παραλήρημα.
Σας σμίγω μα η πνοή μου
δε φτάνει, σπα.

Σκοπέ, σ' αφήνω. Ήχε, Τραγούδι
μ' αφήνετε. Τη μονάχη
χορδή μάταια κρούω στη λύρα μου.
Να 'χει μόνο ένα «χαίρε»
να 'ναι μονάχη τού «χαίρε» η χορδή
στην καρδιά μου!

Πάνε τα ωραία, τ' αγνά, η ζωή.
Αδιαφορία στης αγάπης τα μάτια.
Κακίας μεθύσι στο χαλασμό
τού ό,τι απομένει,
στο μαρασμό που έχει ανθίσει
μέσα μου κι έξω —κισσού πλημμύρα,
σημαία αποκλεισμού!

Πάνε τα ωραία, τ' αγνά, η ζωή.
Γλυκέ Σκοπέ, δε μου αντέχει
η φωνή.

Να τραγουδώ
το θάνατο τη δυστυχία,
να λησμονώ
της χαράς την αγάπη,
δε θέλω. Ας σβήσω
σφιχταγκαλιάζοντας τη χορδή που μου μένει
να μη σημαίνει
γλυκά στο θάνατο κι αυτός αργεί
με ιδιοτροπία ερωμένου!

Σας χαιρετίζω,
Σκοποί όπου πάτε, μη με ξεχνάτε.

Σαν πεθάνω

Θα πεθάνω μίαν αυγούλα μελαγχολική του Απρίλη,
όταν αντικρύ θανοίγη μέσ' στη γάστρα μου δειλά
ένα ρόδο – μια ζωούλα. Και θα μου κλειστούν τα χείλη
και θα μου κλειστούν τα μάτια μοναχά τους σιωπηλά.

Θα πεθάνω μίαν αυγούλα θλιβερή σαν την ζωή μου,
που η δροσιά της, κόμποι δάκρι θα κυλάη πονετικό
στο άγιο χώμα που με ρόδα θα στολίζει τη γιορτή μου,
στο άγιο χώμα που θα μου είνε κρεβατάκι νεκρικό.

Όσα αγάπησα στα χρόνια της ζωής μου θα σκορπίσουν
και θαφανιστούν μακριά μου, σύννεφα καλοκαιριού.
Όσα μ' αγάπησαν μόνο θάρθουν να με χαιρετίσουν
και χλωμά θα με φιλάνε σαν αχτίδες φεγγαριού.

Θα πεθάνω μίαν αυγούλα μελαγχολική του Απρίλη.
Η στερνή πνοή μου θάρθη να στο πη και τότε πια,
όση σου απομένει αγάπη, θάναι σα θαμπό καντύλι
– φτωχή θύμηση στου τάφου μου την απολησμονιά.